

LA COMPASSIÓ ÉS L'AMOR TRADUÏT EN OBRES DES DEL COR QUE ESTIMA.

La doctora Vandana Shiva, una de les veus internacionals més destacades dels moviments a favor de la justícia social i la protecció del medi ambient, sempre comenta "Cal que la compassió sigui la base de les nostres relacions, i no la conquesta".

De fet, la compassió és un sentiment a través del qual hom comparteix el sofriment d'altri. Significa "patir junts" i suposa la percepció i comprensió del patiment de l'altre, i el desig d'alleujar o fins i tot eliminar completament el seu patiment. La compassió fa que t'impliquis. És un "compartir amb", un posar-se en la pell de l'altre, patir amb el seu patiment; però això, segons Francesc Torralba, no és possible fer-ho sense imaginació. Cal representar-se, mentalment, el seu dolor per a poder capir la gravetat d'aquell moment. En aquest punt, té molta rellevància la sensibilitat, la visió, l'audició, el que captam de l'altre; però la representació física encara no activa la compassió, sinó que és la imaginació.

La compassió també exigeix apropar-se al que pateix: "apropar-se i palpar la realitat" i no limitar-se a mirar-la des de lluny. Aquesta, esdevé imprescindible. El filòsof Carles Mèlich defensa que l'ètica és la resposta al prec d'algú que pateix i que, per tant, la compassió és la base de l'ètica. Diu: "Vivim envoltats de codis deontològics, de protocols, de comitès de bioètica. Tot això forma part de la moral. Però l'ètica és una relació cara a cara, és una resposta ara i aquí que no es pot universalitzar, irrepètible, que mai no es pot preveure, perquè l'altre sempre és diferent, és únic". I afegeix: "A diferència de l'empatia, la resposta compassiva rau a posar-se al costat del que pateix, a acompanyar-lo en el seu dolor. Tampoc és com la pietat, perquè només el que té poder pot ser pietós, i ho pot ser precisament perquè té poder. La compassió no és vertical, sinó horitzontal".

Mèlich no reclama polítiques de la compassió, perquè les polítiques han de ser de justícia. Però sí que reivindica una educació de la compassió que només es pot fer des del testimoni, i on la formació religiosa ha de tenir un paper fonamental.

I és que Jesús respon amb una paràbola en què convergeixen un sacerdot, un levita i un samarità, el paper de la compassió en els cristians. Els dos primers

primers personatges són figures relacionades amb el culte del Temple; el tercer és un jueu cismàtic, considerat com un estranger, pagà i impur, és a dir, el samarità. En el camí de Jerusalem a Jericó, el sacerdot i el levita es troben amb un home moribund, que els lladres havien assaltat, saquejat i abandonat. Els dos marxen per un altre camí i no s'acosten. En el centre de la paràbola, la resposta del samarità és compassiva, perquè no consisteix a posar-se en el lloc de l'altre, sinó a acompanyar-lo en el seu dolor, a acollir-lo, a tenir cura d'ell. Ser compassiu significa que el patiment de l'altre no em deixa indiferent. La resposta compassiva és una resposta de no indiferència davant l'altre. Allò que li passa a ell/a és el meu problema. Aquesta és la diferència. El cor del samarità estava en sintonia amb el cor de Déu.

De fet, la «compassió» és una característica essencial de la misericòrdia de Déu. Ell té compassió de nosaltres. Pateix amb nosaltres i els nostres sofriments. Sent, no ens ignora, coneix els nostres dolors, ens és a prop i no ens abandona mai.

Aquesta paràbola és un regal meravellós per a tots nosaltres, i també un compromís! Tots som cridats a recórrer el mateix camí del bon samarità, que és la figura del Crist: Jesús s'ha inclinat sobre nosaltres, s'ha convertit en el nostre servidor, i així ens ha salvat, perquè també nosaltres poguem estimar-nos els uns als altres com Ell ens ha estimat, de la mateixa manera.

Però avui en dia vivim una època a on tot va molt de pressa, la comunicació és instantània i sembla que tot sigui immediat sense donar-te temps a creure ni raonar en tot allò que veus o t'envolta. És a dir, que parlem molt del que passa arreu del món però ens costa comprendre per què passa. Discutim sobre codis i mesures, però es fa evident que la resposta des de la compassió, des del ser-hi, des de ser al costat del que pateix, cada cop queda més lluny.

Miquel Miralles
C.C. Beata Francinaina Cirer – Inca